

This entry is part 3 of 3 in the series Guillaume Durocher - Kdo je Alain Soral?

Guillaume Durocher - Kdo je Alain Soral?

Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 1
Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 2
Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 3

Plakát Égalité et Réconciliation – Chceme francouzského Cháveze! Dělnická levice a tradiční pravice, jednotně v boji proti imperialismu!

Autor: Guillaume Durocher

Jaké má Alain Soral vztahy se zahraničními nacionalisty?

Sorala lze označit za stoupence pannacionalismu a přítele všech odpůrců „Impéria“. Dříve se označil za „alternacionalistu“, v odkazu na trasnárodní levicové „alterglobalisty.“ Jinak řečeno: „Nacionalisté všech zemí, spojte se!“

Konkrétněji pak za svému srdci nejbližší označil Soral Chavézovu socialistickou, křesťanskou, protirasistickou a protiimperialistickou odrůdu nacionalismu. V muslimském světě podpořil Soral Írán (zejména boj Mahmúda Ahmadínežáda proti izraelskému kolonialismu a cenzuře historického výzkumu), Sýrii a Libanon (především muslimsko-křesťanské národní smíření, dosažené mezi generálem Michelem Aounem a Hizballáhem). Coby předního odpůrce „Impéria“ podpořil i Rusko Vladimira Putina.

Alain Soral se staví proti rozličným pravicovým sionistickým nacionalistům včetně Wildersovy strany a EDL.

Pokud se podíváme do světa intelektuálů, knihu *Comprendre l'Empire* přeložil do ruštiny a vydal Alexandr Dugin, který očividně vnímá Sorala jako důležitou postavu – ten na oplátku propaguje jeho dílo ve Francii. Udržuje dobré vztahy s italskou Casa Pound – v některých oblastech zřejmě E&R nejpodobnějším zahraničním hnutím. Přesto však zůstává Soralův vliv nepřekvapivě nejsilnější ve frankofonních částech světa: Belgii, Quebecu, Maghrebu a frankofonní části černé Afriky.

Není bez zajímavosti, že Soral nezávisle dospěl k podobným postojům, jako anglofonní nacionalisté a populisté. Kontre Kulture vydala překlady děl Ezry Pounda (*Labor and Usury*), Anthonyho Suttona (*Wall Street and the Rise of Hitler, Wall Street and the Bolshevik*

Revolution), Eustace Mullinse (*The Secrets of the Federal Reserve*) a Douglase Reeda (*The Controversy of Zion*). Soud nižší instance nedávno Soralovi vydání posledně jmenované **historické knihy** zakázal. I když Soral podal odvolání, může cenzorské rozhodnutí klidně zůstat v platnosti – Francie totiž nemá **první dodatek Ústavy**.

Soral také vydává francouzské překlady zahraničních antisionistů, včetně díla etnického Žida Gilada Atzmona *The Wandering Who?* a *Jeruzalém v Koránu* muslimského klerika Imrána Hosejna.

Jak vnímá Alain Soral rasu?

Neexistují důkazy naznačující, že by Soral studoval početnou severoamerickou literaturu o rasové otázce, očividně však není naivní: zmínil morfotyp černých sportovců, vysoký počet židovských laureátů Nobelovy ceny a „mýtus asimilace“ v přímém rozporu s oficiální asimilacionistickou stranickou linií Front National. Z toho můžeme usuzovat, že nevěří v možnost brzkého přetvoření masy Neevropanů (zejména muslimů) na etnické Francouze. (Jakkoliv se podobný argument může zdát samozřejmý, jde o nemilosrdně vynucované oficiální politicko-mediální dogma).

Soralův cíl svržení sionismu a smíření ve Francii žijících etnických skupin znamená že E&R nevyvěšuje mnoho videí nebo článků o islamizaci, odevropšťování Francie a následcích těchto procesů. (Blog **Fdesouche** /„etnický Francouz“/ tak však činí, a patří do pětice nejnavštěvovanějších blogů ve Francii).

V praxi se Soral ve Francii obává dvou scénářů: Etnické občanské války a importu „střetu civilizací“ do Francie. Z toho titulu se staví proti imigraci, ale vnímá útoky na *už ve Francii přítomné* muslimy a barevné jako příspěvek k sionistické moci a občanskému konfliktu, který hrozí trvalým zničením národa. Příklady takového vývoje zahrnují zničení Libanonu Izraelem a Srbska „Impériem“. Klávesnicová komanda, fantazírující o svaté rasové válce a etnických čistkách zpoza bezpečí svých monitorů, podrobuje **zdrucující kritice**:

„To jsou hospodské řeči alkoholiků [...] Chlapi, kteří takové řeči vedou (že bychom měli nahnat Araby a černochoy do moře) by to nedokázali. Dvě hodiny potom, co by začali, by se zhroutili v slzách [...] Mezi ‚musíme to zastavit‘ a tím, co by se muselo vykonat stran násilí a morálně pochybných činů – tady je velký rozdíl.“

I když masivní přesuny populace nepředstavují v evropských dějinách úplnou neznámou (exodus tureckých Řeků, v důsledku protiřeckých pogromů tureckých nacionalistů po 1. světové válce, etnické vyčištění Sudet a Východního Pruska po 2. světové válce, útěk etnických Francouzů z Alžírsku v roce 1962), vždy však přišly po strašlivých a krvavých válkách, které si nikdo nemůže přát.

Soral dále **poznává**:

„Kdyby všichni francouzští muslimové a Židé volili Front National, byl bych nadšený, protože by to znamenalo, že se dvě komunity usmířily na ideji Národa, a tak se vyhneme připravovanému střetu civilizací, občanské a dokonce světové válce. [...]

Politickou alternativou není vědět, jestli zabijeme nebo vyženeme všechny Židy nebo jestli zabijeme či vyženeme všechny Arabů. Tak se věc nemá. Jde o francouzské komunity, mezi kterými vykopaly příkopy dekády politické zbabělosti a omylů, smiřující se v projektu jednotné Francie. Z tohoto úhlu pohledu se můžu v některých oblastech shodnout se Zemmourem. ‚Všichni jsme Francouzi‘, taková je myšlenka. Mé sdružení má název ‚Rovnost a smíření.‘“

Soral by dost možná souhlasil s Johnsonovou interpretací Oswalda Spenglera: pokud člověk náleží k dynamickému, rozpínavému lidu na vzestupu, nedělá si příliš starostí s asimilací ostatních. Podle Sorala potřebuje Francie „novou rovnováhu komunit“, v níž by Židé ztratili vliv a černoši/muslimové jej naopak nabyli. Koneckonců přítomnost menšin nemusí nezbytně znamenat problém, dokud respektují většinu a nezaplaví celou zemi. Možná že Soral věří, že pokud by se povedlo příliv zastavit, francouzské jádro časem nově příchozí postupně vstřebá. Každopádně by se Soral sám jistě neoznačil za bělošského nacionalistu, málokdy projevil zájem o Evropu jako takovou a vždy se označoval za *francouzského nacionalistu*.

Soral tvrdí, že aktivně podporuje nacionalismus Neevropanů, ale jedině pokud opustí Francii (za všechny uvedme panafricanistu **Kémi Sebu**, se kterým udržuje dobré vztahy). Nechal se slyšet, že dětem cizinců ve Francii by mělo být odebráno občanství, pokud se zapletou se zločinem nebo islamismem.

Ať zastáváme ohledně rasy jakoukoliv pozici, musíme si přinejmenším z taktické nutnosti zodpovědět otázku: Jaký z toho budou mít prospěch Neevropané na našem území? Některé konflikty se mohou ukázat neřešitelnými – pokud ale bojujeme proti **společnému nepříteli**, pak mohou být spojenectví s Neevropany možná. Dieudonné se Soralem přinejmenším upřeli systémové levici přízeň nezanedbatelného množství barevných.

Co si Soral myslí o židovské otázce?

Po sledování Soralova videa by se člověku dalo snadno odpustit shrnutí celého jeho světonázoru slovy „Židé, Židé, Židé!“ Když se ale začteme do jeho knih a článků, zjistíme, že se považuje především za nepřítele buržoazního světa, nikoli Židovstva jako takového. O Židech mluví tolik předně proto, že patří k oněm nemnoha, kteří si v dnešním světě uchovávají ochotu mluvit o dopadu disproporčního zastoupení Židů mezi elitami, jejich etnocentrismu a z nich systematicky vycházejících „dvojíých standardů“ v médiích i politice.

V *Comprendre l'Empire* se Židům nedostává mnoho pozornosti, i když tu najdeme temné odkazy na nemilosrdné, kmenové starozákonné hodnoty, jimiž jsou prodchnuty judaismus i protestantismus. Kdysi označil buržou za „ersatz Žida“, pro něhož je politická, ekonomická a

kulturní interakce se společností *instrumentální*, čistě sobecká, nijak nezmírněná etnickou solidaritou nebo starostí o blaho národa.

Soralova kritika organizované židovské komunity je čistě ideologickým vymezením se proti judaismu-sionismu coby projektu globálního supremacismu skrz rasismus a klam, jak to vyjadřuje Tanach a Talmud. Ať už u Židů předpokládá genetickou predispozici k etnocentrismu (mluvil o „nenávisti“ polských aškenázských Židů), jeho pozice zůstává křesťanská a kdokoliv může být spasen: jedinec může svým původem nebo výchovou k něčemu inklinovat, ale v konečné instanci si vždy může zvolit cestu spásy upřímným připojením se k národní komunitě.

Soral očividně vnímá absurdně nepoměrnou míru moci – morální, ekonomické a kulturní – židovských elit nad nežidovskými politiky a intelektuály jako naprostou inverzi přirozeného řádu. V nedávném rozhovoru se dotkl epizody, kdy Vladimir Putin učinil v osobním interview bez předem připravených otázek nesmírný dojem na předního francouzského novináře:

„Vidíme malého (Jean-Pierra) Elkabbacha – jde o moji spíš rasovo-etnickou analýzu – malého sefardského Semitu, který se žensky podrobuje někomu, kdo ještě představuje árijskou mužnost, i když jde o Slovana. Taková je prostě tradiční hierarchie. Když Putin otevře ústa, Elkabbach sklapne. Tak si představuju náležitě fungující svět. Jeden totiž ztělesňuje legitimní autoritu a mužnost, zatímco druhý hraje roli, která mu patří odjakživa: úlohu prostředníka, dvořana nebo přinejlepším diplomata – jako v dobách, kdy byla Francie ještě Francií. [...] Odpovídá to spravedlivé hierarchii kultur – neřekl bych ras, ale kultur.“

Tady podle mne nejvíce odkrývá svůj skutečný náhled na věc.

Pro Sorala je žido-buržoazní svět od základů nelidský, feminizující, založený na rasovém míšení a zničení všech národů a kultur a následně přeměně všech lidských bytostí na zaměnitelná ekonomická stvoření. Zároveň tak tento **Leviatan** likviduje národní soudržnost (následkem vnitřní balkanizace) i skutečnou mezinárodní rozmanitost (jak se všechno a všichni podřizují stejné globální karikatuře kultury), přičemž jakýkoliv hlasitější hlas vzdoru je rychle umlčen a původce tvrdě potrestán.

Proti této dystopii staví Soral multipolární svět ideologicko-politického pluralismu, lidské svobody a skutečné rozmanitosti, zachované stálým vzdorem aliance svobodných národů proti vládnoucímu Impériu (dnes Amerika, zítra možná Čína).

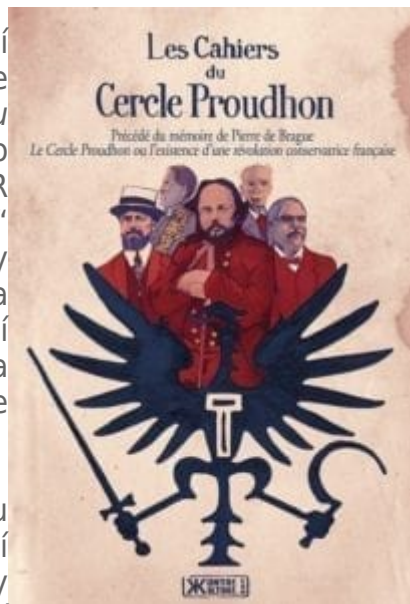
Patří Alain Soral k pravici?

Soralova klikatá politická dráha, kombinování levicových a pravicových témat a nezbytná *krypse* (nebo *matení*) tváří tvář režimní perzekuci řádně ztěžují náležité ideologické

hodnocení jeho pozice. Existuje vůbec něco jako „soralismus“ a jde o koherentní soustavu?

E&R spadá do kategorie francouzských terceristických hnutí (Třetí pozice). Její směřování naznačuje vydavatelství Kontre Kulture nedávným novým vydáním vzácného *Les Cahiers du Cercle Proudhon*, sborníku z počátku 20. století, obsahujícího jak pravicové monarchisty, tak levicové syndikalisty. Podle E&R jde o důkaz existence „francouzské konzervativní revoluce“ vedle té slavnější, německé. Název krátce trvající skupiny odkazuje na francouzského anarchistu, judeofoba a antifeministu Pierre-Josepha Proudhona a mezi její nejprominentnější autory se řadili studenti revolučního teoretika Geogese Sorela a monarchistického nacionalisty Charlese Maurrasede.

Logicky bychom tedy zařadili Sorala a E&R ke zbytku francouzské Nové pravice, i když Soral odmítá nálepku „krajní pravice“ pro její negativní konotace a/nebo zlé úmysly nálepkovačů. Ve Francii levice zůstává synonymem morální nadřazenosti a E&R se může mnohem větším právem než systémová levice označovat za skutečného obránce těch vznešenějších z levicových cílů (suverenity, rasového smíru, omezení banksterismu a sociální spravedlnosti).

Les Cahiers du Cercle Proudhon

Sám Soral se nechal opakovaně slyšet, že – což není u marxisty obvyklé – nijak nemusí osvícenské myslitele (Voltaire a další), které pokládá za apologety moci buržoazie. Také několikrát řekl, že „není demokrat“ a staví se proti tomu, co nazývá „tržní a názorovou demokracií“, nevyhnutelně vedoucí k nadvládě plutokratů díky vlivu kapitálu na média a politické strany. Zřetelně se vymezuje proti individualismu coby v konečném důsledku destruktivnímu a nivelizujícímu; jako odpůrce rovnostářství vidí úlohu elit v pozvednutí mas.

Podle mnoha náznaků by mu vyhovoval určitý druh monarchie – jako jedinou formu vlády, schopnou postavit se plutokracii. Prohlásil, že pro „nejkatoličtějšího krále Francie mluvilo to, že byl katolík a že byl Francouz.“ A v *Comprendre l'Empire* v odkazu na Evolu a Guénona píše:

„[o nutnosti] podřízení na zisk orientovaného materialismu transcendentní moci dědičné kasty, jak náboženské, tak vojenské. [...] Ve světle této skutečnosti mezi všemi upřímnými odpůrci moderní demokracie – od integrálního nacionalismu Charlese Maurrasede k Islámské republice Írán a Heinrichem Himmlerem milovanému Černému řádu SS – nacházíme totožnou snahu omezit peníze návratem k absolutní moci vojenského i náboženského řádu.“

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi (ale báli jste se zeptat), část 3 | 6

Zároveň si ale Soral vysoko cení Rousseaua, kterého nepokládá za představitele osvícenství a vyjádřil podporu Étienne Chouardovi – ultrademokratickému aktivistovi, který navrhl vytvoření francouzské ústavy losem zvoleným ústavodárným shromážděním – další z příkladů zjevně nekonečného a často sebedestruktivního puzení Francouzů k absolutně demokratické legitimitě a rovnosti. Soral takové ústavní debaty označil za „vzrušující“.

Zbývá už jen dodat, že kromě nemilosrdné kritiky Systému a nekompromisní obrany národního státu nemá Soral propracovanou ideologii pro nové zřízení – i když zůstává velmi podnětným mužem s nápady, které zajisté rozproudí konverzaci.

Článek Guillaume Durochera [Alain Soral FAQ, Part 3](#) vyšel na stránkách [The Occidental Observer](#).

Series Navigation

<< [Všechno, co jste kdy chtěli vědět o Alainu Soralovi \(ale báli jste se zeptat\), část 2](#)